

समाधान?

श्रीमद् नामचैतन्य भानुदास

दि. २३-१२-२००८

दैनिक सकाळ, मुंबई यांच्या सौजन्याने

अनेक वेळा आपण समाधान अनुभवतो. कधी समाधान मानतो तर कधी समाधान करून घेतो. पण हे क्षणभर मिळणारं समाधान असतं. ही मनाची 'समाधानी अवस्था' नव्हे. 'सुख हे मानण्यात असतं' तसं समाधानही मानण्यात असतं. इच्छापूर्ती झाली, की समाधान होतं. भारताबद्दलच्या सूडबुद्धीने पेटलेला अतिरेकी संघटनेचा एखादा प्रमुख, दहा अतिरेक्यांना मुंबईत पाठवतो, करोडो रुपयांच्या मालमत्तेचा विध्वंस करतो, असंख्य निरपराधींचा बळी घेतो आणि जर सारेच अतिरेकी परस्पर मारले गेले किंवा पळून गेले तर त्या संघटनाप्रमुखाचं समाधान होतं. पण तेही क्षणिक असतं. पुन्हा पुढच्या अतिरेकी हल्याची आखणी सुरू होते. जे निरपराध मारले गेले ते खऱ्या अर्थाने सुटले. जे वाचले ते 'आपण वाचलो' असं समाधान करून घेऊन पुन्हा कामाला लागले आणि मुंबई पुन्हा पूर्ववत झाली. नाही म्हणायला काही मोर्चे, निदर्शनं झाली. पण त्यांनी 'आपण आपला निषेध व्यक्त केला' यात समाधान मानलं. अशा निषेधांना सरकार दरबारी कवडी मोलाची किंमत नसेल. अतिरेक्यांकडे ए. के. फॉर्टीसेव्हन आणि अद्ययावत उपकरणं असतात.पण चांद्रमोहिमेचा खर्च करू शकणाऱ्या आणि जागतिक आर्थिक परिस्थिती ढासळलेली असतानाही आर्थिक क्षेत्रात तग धरून असलेल्या भारतासारख्या देशाच्या पोलिसांच्या हातात ब्रिटिशांच्या जमान्यातल्या बंदुकीच्या नळ्या आणि दंडुके. का? जी बुलेटप्रूफ जॅकेटस् २००१ ला कुचकामी ठरवली होती, तीच २००४ साली विकत का घेतली गेली? त्यामुळेच आमच्या संरक्षक अधिकारी आणि पोलिसांचे नाहक जीव गेले. का? २९ नोव्हेंबरला शहीद अधिकाऱ्यांचा अंत्यविधी झाला आणि त्याचवेळी जळगाव मध्ये पोलिसांनी तमाशात बाई नाचवली. का? २६ नोव्हेंबरला मृत्युमुखी पडलेल्यांचं तेरावं झालं असेल नसेल तोच पाच राज्यांच्या मतदानाचे निकाल लागले. मृतांना तिलक लावून हार घालून त्यांचं सुतक संपलं असेल नसेल तोच निवडून आलेल्यांनी तिलक लावून घेऊन हारावर हार घालून घेतले. का? या पुढाऱ्यांच्या अनुयायांनी ढोल, ताशांच्या तालावर निर्लज्जपणे नाच केला. का? या सर्वांचीच मानसिकता अशी का घडते, हेच आता आपल्याला पाहायचं आहे.